

DOOR LESA FICHTE (UIT EDUCATION ON THE MOVE, NAAF)
 NEDERLANDSE BEWERKING EN LAYOUT:
 GERLINDE SCHELLEKENS & INEZ PROOSTEN

Celinda's dans

Celinda was een gelukkig stekelvarkentje. Meestal was ze heel vrolijk en ze kon ook erg goed zwemmen. Blij en tevreden liep ze elke dag langs het bospad om spelletjes met haar vrienden te gaan spelen terwijl haar stekels in de zon schitterden.

Op een zonnige morgen stond Celinda al vroeg op om vlinders te jagen en te spelen met de kikkers. Het was al warm, maar vreemd genoeg had Celinda het koud. Ze liep naar de rots in het Boterbloemenveld en ging in de zon liggen. Over het Klimoppad kwamen haar vrienden Topper en Sassie aangelopen.

'Celinda, Celinda,' riepen ze. Celinda werd daar wakker van en antwoordde: 'Hier ben ik! Op de rots in het Boterbloemenveld..'

Topper en Sassie renden naar haar toe, maar toen ze haar zagen stonden ze plots stil. Eerst kregen ze ogen als schoteltjes... daarna begonnen ze te schuddebuiken van het lachen. 'Wat is er zo grappig?' vroeg Celinda. Topper kon zijn lach net lang genoeg inhouden om te zeggen: 'Je stekels zijn allemaal weg!' Samen met Sassie rende hij weg terwijl hij riep: 'Celinda is al haar stekels kwijt. Celinda is kaal!' Aarzelend bekeek Celinda zichzelf en zag kale plekken waar eerst haar prachtige stekels zaten.

'Ik ben ziek!' dacht Celinda en ze rende zo hard ze kon het bos in op zoek naar haar vader en moeder. Haar moeder was bij het Klaverbeekje en plukte bosbessen. 'Mam, kijk! Kijk eens wat er mij met gebeurd is!' riep Celinda uit.

Celinda's moeder keek naar haar en begon toen te huilen met lange bedroefde snikken.

'Waarom, ooh waarom? Waarom mijn mooie Celinda? Waarom overkomt ons dit? Hoe is dit mogelijk?' Toen Celinda's vader haar zag schaamde hij zich en wilde niet dat anderen in het bos Celinda zonder stekels zouden zien. Zo gauw hij maar kon rende hij naar de Granaatappelgroeve en verzamelde er doornen en mos. Twee dagen en nachten werkte Celinda's vader om van mos en de doornen een vacht te maken die Celinda kon dragen zodat niemand zag dat ze kaal was. Toen vader Celinda de vacht gaf zag hij dat haar ogen rood en gezwollen waren van het huilen.

Celinda en haar moeder gingen naar verschillende wijze dieren in het bos om uit zoeken waarom al Celinda's stekels waren uitgevallen. Niemand kon hen een antwoord geven, totdat ze bij dokter Uil kwamen. Die vertelde dat Celinda alopecia areata had. Dokter Uil vertelde dat daar nog geen medicijn voor was gevonden en dat Celinda's stekels

vanzelf terug konden komen, of misschien wel altijd weg zouden blijven. Dat hielp Celinda niets en ze voelde zich erg verdrietig. Haar moeder voelde zich naar omdat ze haar dochter niet kon helpen en ze probeerde zich groot te houden. Ze zei tegen Celinda dat de stekels niet echt belangrijk waren, ze was toch gezond en bovenal een lief stekelvarkentje. 'Echte schoonheid zit van binnen,' zei ze terwijl ze Celinda in haar armen wiegde. Celinda bekeek de vacht die haar vader gemaakt had van mos en doornen. Hij had een kleine capuchon gemaakt met gaatjes voor haar oren en een klein lapje dat haar voorhoofd bedekte. Hoewel de vacht niet op haar echte stekelvacht leek was hij toch wel mooi en Celinda deed hem aan want het was beter dan kaal zijn....

Celinda liep de heuvel af tot ze bij de vijver kwam. Daar keek ze naar het spiegelbeeld in het water. De weerspiegeling in het wateroppervlak leek niet erg op een stekelvarkentje, en daar moest ze erg om huilen. Ze was bang en droevig en wenste dat ze niet was geboren..Toen herinnerde ze zich dat oma haar vroeger had verteld dat ze altijd hoop moest houden en in zichzelf blijven geloven. Ze veegde haar neus af met een paardenbloemblaadje en besloot haar vrienden Topper en Sassie te gaan zoeken.. 'Topper! Sassie!', riep Celinda. Die zaten juist bosbessen te eten naast Vrouw Tanner's oude schuur. 'Jemig, wat zie jij eruit!' snauwde Topper toen hij Celinda met haar nieuwe vacht zag. Sassie zei niets maar deinsde terug toen Celinda dichterbij kwam. 'Wat is er, Sassie?' vroeg Celinda. Sassie gaf geen antwoord maar rende weg alsof ze bang was dat Celinda haar aan zou steken, en dat zij ook ziek zou worden en haar stekels uit zouden vallen. 'Waarom draag je die afschuwelijke vacht?' vroeg Topper terwijl hij Celinda heel goed bekeek.. Celinda zei niets... ze had een grote brok in haar keel en de tranen stroomden over haar wangen. 'Sorry,' zei Topper, 'laten we 't maar vergeten en gaan spelen.' Celinda knikte en volgde Topper op het pad. Ze hadden plezier, jaagden op vlinders, speelden tikkertje en deden alle spelletjes die Celinda deed voor ze haar stekels verloor.

Op weg naar de Vuurdoornvijver kwamen Topper en Celinda een paar vrienden tegen. Niemand zei iets over haar vacht, maar als ze even niets in de gaten had, giechelden sommigen en maakten ze flauwe grapjes. Het was erg warm, Celinda hield erg van zwemmen en iedereen wilde wel een duik nemen. Het koele water van de vijver voelde heerlijk toen Celinda er in dook. Omdat Celinda, toen ze het water uitklom, water in haar oren had, hoorde ze niets, maar nadat ze zich uitgeschud had, klonk er luid gelach. Langzaam draaide ze zich om en zag vol afgrijzen haar vacht in de vijver drijven. Celinda greep snel haar vacht uit het water en rende het bos in. Toen ze thuis kwam en aan haar ouders verteld had wat er was gebeurd, besloten die dat ze een nieuw thuis nodig hadden; weg van alle stekelvarkens die van Celinda's kaalheid wisten.

Die middag pakten ze ze al hun bezittingen in en verhuisden naar een andere vallei waar niemand hen kende.

Celinda's vader maakte een nieuwe vacht en die was veel beter dan de eerste. Omdat hij een aantal van zijn eigen stekels in de vacht had gestopt, kon je eigenlijk niet zien dat het Celinda's eigen vacht niet was, tenzij je echt goed keek of de vacht aanraakte. Celinda ging naar school in de nieuwe vallei, speelde in de muziekbank, bracht eten naar zieke vrienden en deed alles wat ze leuk vond – behalve zwemmen. Telkens als haar vrienden gingen zwemmen, zei Celinda dat haar moeder haar nodig had en haastte zich vervolgens naar huis.

Na tien lentes waren haar stekels nog niet terug, en ze wilde niets liever dan, net als alle anderen, naar het Jaarlijkse Dopheide Dansfeest. Iedereen had al een afspraakje, maar Celinda was niet gevraagd, dus besloot ze maar thuis te blijven en voor oude Mira Beer, die ziek was, bosbessen te gaan plukken. Langs de weg vond Celinda een oud koffiekopje en daarin deed ze de bosbessen voor de hongerige Mira Beer. Ze was al ruim een uur aan het plukken toen ze opkeek en zag dat iemand haar aanstaarde.

'Hoi Celinda,' zei de vreemde. 'Wie ben jij?' vroeg Celinda. 'Ik kan je gezicht niet zien door de zon.' De vreemde liep langzaam langs de oever naar haar toe en voor haar stond het knapste stekelvarken dat Celinda ooit gezien had.

'Ken je me niet meer?' vroeg de vreemde. 'Nou ja, misschien ook niet. Ik was niet erg aardig tegen je de laatste keer dat ik je zag.' De stem klonk bekend en ook de ondeugende ogen kwamen Celinda bekend voor. 'Topper!' riep ze toen ze hem ineens herkende. Celinda had hem gemist en wilde hem omhelzen maar was bang omdat hij dan haar vacht zou aanraken.

'Ik ben in deze vallei komen wonen,' zei Topper, 'en ik hoopte dat ik je zou vinden.' Celinda wist niet wat ze moest zeggen en staaarde naar de grond terwijl ze met haar voeten schuifelde. 'Het Dopheide Dansfeest is vanavond,' zei Topper. 'Zou je met mij willen gaan?'

'Ik, ik... kan n.. n.. niet!' stotterde Celinda. 'Ik moet voor Mira Beer zorgen.' 'Mijn moeder kan vanavond wel voor Mira Beer zorgen,' bood Topper aan. 'Dan nog kan ik niet mee en je weet drommels goed waarom!', riep Celinda, en, voordat Topper haar kon tegenhouden, rende ze het pad af, het bos in. Een uur voordat het dansfeest begon zat Celinda aan de voet van haar geliefde eikenboom. 'Hoe kan ik nou naar 't dansfeest gaan?' dacht ze. 'Ik ben zo lelijk dat Topper me vast niet eens aan wil raken... Hij zal me wel zielig vinden.' Door de takken van de grote eik heen zag Celinda het schijnsel van de avondster. Ze wenste dat ze lange stekels had zodat ze er net als alle andere stekelvarkens uitzag. Door de naderende voetstappen ontwaakte ze uit haar dagdroom en toen ze opkeek, stond Topper voor haar. 'Het is tijd om naar het dansfeest te gaan, Celinda!'

'Hoe kan ik naar 't feest gaan in deze lelijke vacht?' schreeuwde Celinda. Ze probeerde weg te rennen, maar Topper hield haar tegen.

'Doe je vacht gewoon af.' Celinda stond stokstijf stil. Behalve haar ouders zag niemand haar ooit zonder vacht.

'Ik vind je leuk, Celinda. Je vacht doet er niet toe, omdat ik je leuk vind; zoals je lacht, en aardige dingen voor anderen doet. Doe je vacht af en ga mee naar het dansfeest.'

'Iedereen zal me aanstaren en uitlachen!' riep Celinda uit.

Topper was even stil en zei toen: 'Wacht hier, ik ben over tien minuten terug.'

Hij rende weg voor Celinda iets kon zeggen. Zoals beloofd kwam hij terug en hij had bloemen bij zich, de mooiste bloemen die Celinda ooit gezien had.

'Doe je vacht eens af,' vroeg Topper nog eens. Celinda vertrouwde hem en deed wat hij vroeg. Topper nam de bloemen en wikkelde ze om Celinda tot ze helemaal bedekt was met madeliefjes. Je kon goed zien dat ze geen stekels had, maar met deze vacht zag ze er wel schitterend uit. 'Je bent mooi, wat je ook draagt,' zei Topper zachtjes en hij kuste Celinda op haar wang. Langzaam liepen ze het bos uit, de heuvel af naar het Dopheide Dansfeest.

Toen ze op het feest aankwamen, viel er een stilte en iedereen staarde toen Topper en Celinda de dansvloer opliepen. Ze zag er anders uit dan de andere stekelvarkens, maar voor de eerste keer deerde het Celinda niet. Toen ze zo samen in het maanlicht dansten, voelde Celinda zich mooi. Onder het walsen dacht Celinda na over haar leven....

'Het is moeilijk om anders te zijn en geen stekels te hebben. Ik mag mezelf leuk vinden en geloven in mezelf, zoals Topper mij leuk vindt en in me gelooft. Het feit dat ik geen stekels heb, zal me er niet meer van weerhouden de dingen te doen die ik leuk vind!'

Celinda wist dat het niet makkelijk zou zijn, maar de volgende ochtend zou ze gaan zwemmen, zonder stekels, zonder vacht, zelfs zonder Topper's bloemen. Morgen zou een speciale dag worden.

